

PREDIKAN I HÖGMÄSSA ANDRA SÖNDAGEN EFTER TRETTONDAGEN
DEN 14/1 1940 I VALDEMARSVIKS KYRKA.
TEXT: JOH 2:1-11.

PSALMER: 306:1, 33:1-6, 41:4, 482:3-8, 306:2-3.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.

Jag vet en hälsning, mera kär

Än, värld, vad du kan ge:

Den heter frid, Guds frid det är,

Och därom vill jag be.

Kom då, o frid, dröj i mitt tjäll,

Bliv bästa, bästa gästen min,

Ty dagen skrider, det blir kväll,

Och natten bryter in. Amen (SvPs. 483)

Texten.

Giv att ditt ord oss lyser så, att vi i mörkret icke gå. Amen.

Den psalm, som nu lästes, har till författare Erik Gustaf Geijer. Denna bön om frid, detta välkommen till friden som den bästa gästen i skaldens jordiska tjäll, skrevs vid en ganska viktig förändring i Geijers yttre liv, och den lilla dikten har av honom själv åsatts överskriften: "Den första aftonen i det nya hemmet."

Den söndag, som nu kommer, den 2:a söndagen efter Trettondagen, är hemmets söndag. De flesta texter och böner den dagen kretsar på ett eller annat sätt kring det kristna hemmet, och det är kyrkans mening, att hennes Herres ord om barn och föräldrar, man och hustru, då skall förkunnas från Sveriges predikstolar. (Det är ett budskap, som klingar bäst i den grånade förkunnarens mun, han som under offer och försakelse fört fram söner och döttrar till att själva redligen förtjäna sitt bröd i det hårda arbetets värld.) (Parentesen troligen ditsatt andra gången predikan användes, 1944)

Den händelse, varom vår text handlar, har många egendomliga drag, som måhända stöta oss och i varje fall förvåna oss. Det gäller inte minst övertjänarens ord till brudgummen i slutet av texten. Men vi bör minnas, att berättelsen om bröllopet i Kana är hämtad ur Johannes' evangelium, och det innebär, att dess djupaste betydelse är en annan, än orden först ge vid handen: slutorden om lärjungarnas tro inför Jesu tecken, den vikt, som här fästes vid Herrens moder, och själva växlingen mellan vatten och vin ha förvisso någon hemlig tolkning, som vi icke nu kunna genomskåda - såsom så ofta, när det gäller ord ur det fjärde evangeliet. För oss

är det nog att veta, att vi här stå inför ett bröllop, ett nytt hems grundande, vid vilket Herren Kristus var med och visade sin makt. "Jesu närvaro helgar hemmet". Så lyder evangeliebokens motto över allt det, som på 2:dra söndagen efter Trettondagen texterna ha att bjuda oss, och det skall också vara ögonmärket för vår betraktelse.

Man kan inte påstå, att kristen tro numera behärskar våra föreställningar om den jordiska kärleken och äktenskapet. Det är två helt andra uppfattningar, som äro gängse ibland oss. Av dessa två menar sig den ena synen vara den andras motsats, men går man till grunden, upptäcker man snart den gemensamma roten till båda.

Den första synen är ingen syn utan snarare frånvaro av syn, förblindelse. Den håller före, att livets mening är den egna lustens tillfredsställelse. Den ser visserligen, att sinnenas berusning ha sin gräns, och den är väl förtrogen med mättnadens eviga följeslagerska, ledan. Men förmågan att blunda för verkligheten är otrolig och överträffas endast av fantasiens förmåga att skapa nya mål för drömmen. För dem, som fångats i denna förblindelse, finns endast kroppens skönhet och rikedom. Och eftersom kroppens fågning och kraft förgår, så måste dessa människors hela inställning till sitt eget livs lopp bli fruktan: den heta önskan att slippa åldras. Det värde, som de skatta högst, är friheten, friheten från alla band, alla bud - men vad sann frihet är, ha de aldrig vetat, vad lugn är. Verkligt lugn är endast den, som har sitt fäste i det, som icke kan förgås, och dit hör icke kroppens och sinnenas glädje.

Ur denna ångest inför den kroppsliga skönhetens förgängelse, har den andra synen på kärleken mellan man och kvinna drivits fram. Denna andra syn låter själarnas gemenskap vara det väsentliga. De, som bekänna sig till denna mera upphöjda föreställning, ha sett och förstått, att människan inom sig bär något, som skiljer henne från fäboden: själen, den mänskliga tankens, viljans och känslans levande verklighet. Det vore dårskap att förneka, att de sett rätt. Människan består verkligen av kropp och själ. Om den saken behöver ingen tvist föras. Däremot finns det anledning att fråga, om själen är så särdeles mycket stadigare att bygga på än kroppen. Vi ha ingen rätt att säga, att de äktenskap, som ingås i vår tid, till övervägande del ha sin grund enbart i kropparnas kärlek. De hem, som bildas av våra dagars människor, är förvisso avsedda att vara hårdar även för hjärtanas rena låga; de som bli man och hustru, bli det i den uppriktiga önskan att tillsammans få uppleva även själens gemenskap.

Man skulle till och med våga påståendet, att kravet på ömsesidig personlig kärlek är starkare nu än någonsin. Och just i en sådan tid går äktenskapet igenom den värsta kris, det haft att utstå i vår odlings historia. Aldrig har äktenskapet varit så hotat av förstörelsens makter som nu. Som grund för ett äktenskap tycks själens kärlek inte vara stort bättre än kroppens.

Hur kan det komma sig? Ja - även min själ är ju ändå - jag själv. Denna "själsliga", svärmiska syn på kärleken stannar till sist inom det egna jaget. De båda människorna stå vända mot varandra, de vänta det goda, lyckan, av varandra. Gemenskapen och livet tillsammans har sitt värde, så länge det ger mig något, så länge det kommer mitt eget hjärta att blomma, känna glädje. För de enskilde, för mig, måste detta ha en dubbel innebörd. Dels betyder det, att jag av

en annan människa väntar mig tillvarons djupaste innehåll. Jag blir besviken, om jag inte får detta. Dels betyder det att jag, en fattig människa för en annan skall vara tillvarons djupaste innehåll. Jag blir förtörnad, om jag inte får vara detta. - Vi behöver inte fortsätta längre. Tänker vi efter, vad det nu sagda innebär, så bör vi förstå, att en sådan tro på människans kraft och förmåga är dömd att krossas.

Den kristna synen på en jordiska kärleken är något annat än båda dessa uppfattningar. För den, som tror på Gud, är skillnaden mellan kroppen och själen icke av någon större betydelse. Tror jag på kroppen, så tror jag på människan, icke på Gud. Tror jag på själen, så tror jag likaledes på människan, icke på Gud. Tror jag på själen, så tror jag likaledes på människan, icke på Gud. Den kristne känner visserligen icke någon skam inför sin kropp och sina sinnen. Han blyges icke att bikta sitt hjärtas längtan efter kärlek på jorden. Varför skulle han undertrycka det, som Gud har skapat? Men han vet, att detta, som finns hos människan, är odugligt att bygga livet på. Det ingår i människolivets byggnad men som grund duger det icke, varken själ eller kropp. Därför väntar han aldrig tillvarons djupaste innehåll från en annan människa, vore hon än så högt älskad. Därför begär han heller aldrig att för en annan få vara tillvarons djupaste innehåll - det vore att göra anspråk på Guds plats i den människans hjärta. Utan när två kristna människor går in i äktenskapet, så gå de båda två in i något tredje, som icke är av dem själva. De stå icke vända mot varandra, vänta icke lyckan av varandra, utan de stå där, hand i hand, båda vända mot samma håll: ömsom med blicken mot himmelen, därifrån kraften kommer, ömsom med blicken mot det gemensamma arbetet på jorden, där uppgifterna vänta på dem. Eftersom båda är kristna, så känner båda sedan många år tillbaka sin synd, sin ohjälpliga själviskhet, ty det finns ingenting, som är så utmärkande för en kristen människa som just detta, att hon vet med sig, att hon är en syndare. Denna synd, denna själviskhet försvinner icke på bröllopsdagen utan den fortsätter till deras sista andetag, vilket likaledes på förhand är dem väl bekant. Men eftersom båda är kristna, vet de också, att Gud är barmhärtighetens Gud, som hör och förbarmar sig, när man utan återvändo ropar till honom. Hängde det bara på dem själva, så skulle de, trots sin inbördes kärlek, aldrig våga ta vigselritualets ord på sina läppar. Men Gud har hittills stått dem bi, mitt i deras hjärtans förvändhet, och därför ta de steget - i Guds namn.

Om ett sådant kristet äktenskap, ett sådant kristet hem ger oss evangeliets redogörelse för bröllopet i Kana undervisning. Det är tre sanningar, som denna text manar oss att stanna inför. För det första.

Kristus kan vara närvarande i ett hem utan att genast hjälpa, när nöd kommer på. - Frälsaren var tillstädes i hemmet i Kana. När vinet tog slut, gick man till honom och bad om hjälp. Men han svarade avvisande: "Låt mig vara, min stund är ännu icke kommen."

Nutidens människa har i hög grad lyckats förytliga den kristna tron. Hon tar för givet, att man blir förvandlad i en handvändning, och hon kan icke förstå, att öknen, övergivenheten, nöden, är oupplösligen förknippad med det kristna livet. Bibeln har något att säga oss i det stycket. Det är mödan värt att gå igenom den Heliga Skrift med särskilt aktgivande på den

betydelse, som tiden där tillmätas. Nöden har sin tid, frälsningen sin tid. En biblisk människa börjar sällan tala utan att första ha varit i ensamhetens öken, där hon tiger och beder. Och på den bönen svarar Gud ofta så: "Vänta, hav tålamod, uthärda! Min stund är ännu icke kommen. Det är icke du, människokryp, som är min Herre, utan det är jag, som är din Herre."

Detta gäller även det kristna hemmet. Av skönmålningar ta vi enbart skada. Om tron bor i ett hem, så är därmed icke bristen, nöden och synden för all framtid utelyckta. Vore det så, då skulle vi ha en liten idyll tillreds åt oss, där vi inte längre behövde kämpa trons eviga kamp. Men nu har det behagat Gud, att vi alla våra år igenom skall leva av tro, leva genom att ständigt på nytt gripa tag om det, som vi icke se. Bli icke förfärad, om osämjans och oenighetens ande är svår att utrota i ditt hem! Kristus kan vara nära ändå. Om du lyssnar i stillhet, skall du höra hans röst: "Låt mig vara; min stund är ännu icke kommen." Han vill blott driva oss djupare in i ödmjukheten. Hans ord är en maning till tålamod, en vädjan om ståndaktighet och trohet. Men det är också ett löfte om hjälp på den dag, som behagar honom, den dag, då hans "stund är kommen".

Ty - för det andra - :

Är Kristus i hemmet, så kommer det hjälp i all vår nöd. Det kan dröja, men den kommer. Och om den hjälpen har texten det budskapet till oss, att förvandlingens under sker mitt i vardagens möda.

Där stod de sex tunga, stora stenkrukorna. Herrens befallning var ingen annan än den ofattbart enkla, att de skulle fyllas med vatten. "Ösen upp och bären till övertjänaren!" Så skedde förvandlingens under, ordlöst, mitt i arbetet, utan att någon riktigt visste när.

Vardagsmödan ter sig ofta som vattenösning i stenkrukor. Hemmet är de glanslösa sysslornas plats, där var och en sköter sitt invanda arbete, där vi alla gå i upptrampade spår, som sakna nyhetens behag. Men vår Herre Kristus har givit sina rikaste löften just åt troheten i det, som är ringa aktat och utan anseende i världens ögon. Han är heligt nära i det trofasta och trägna arbetets värld, även om vår skumma blick inte alltid ser honom. Och det veta vi, att finna vi honom icke under troheten i vårt jordiska kall, så må vi icke inbilla oss, att vi lättare komma fram till honom på sidan om vårt arbete, i flykten från den hårda plikten. De fattiga fiskarsönerna på Genesarets strand, som blev apostlar i Kristi kyrka, kallades icke till sitt höga ämbete på någon fjärran ort, dit de tagit sin tillflykt för att slippa dagens tunga och solens hetta. Utan Kristus kom själv, tyst, till dem på stranden, där de stod nedböjda bredvid sina enkla båtar, sköljande sina nät efter en natt av hopplöst arbete, som icke givit dem något. Så går det alltfort i det kristna hemmet. Utan många ord, utan åthävor sker det. Friden, helgden, glädjen stiger osynlig in över tröskeln till strävsamhetens värld och förvandlar hemmet till ett vardagens tempel. Vattnet i stenkrukorna har plötsligt blivit vin. Ingen vet riktigt hur. Ingen gjorde något särskilt. Men förvandlingens under sker mitt i vardagens möda.

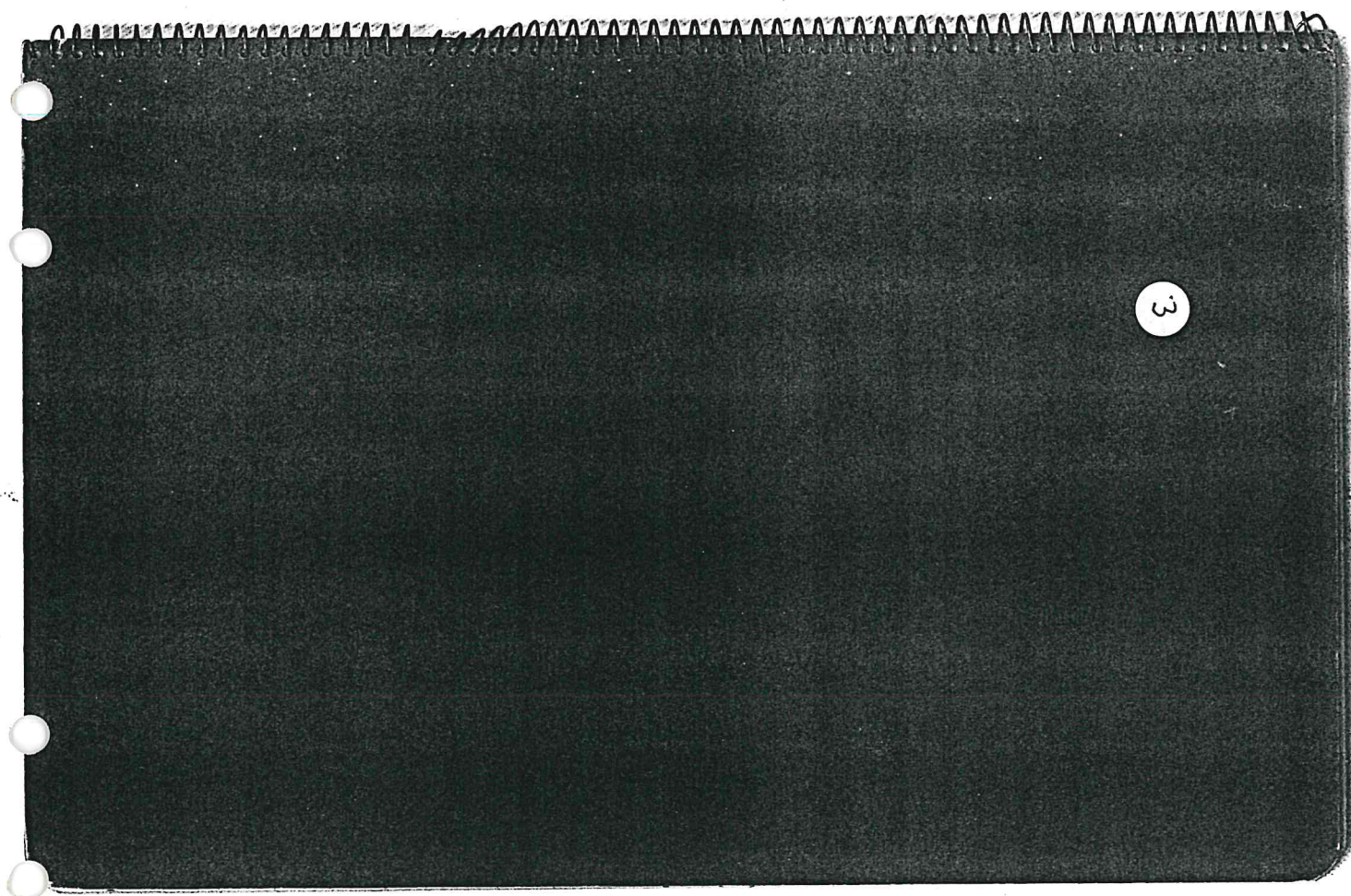
För det tredje och sista.

Är Kristus i hemmet, så blir slutet bättre än början. Människors kraft sjunker och avtager med åren. Kroppens kraft och själens kraft står i det avseendet under samma dom. Därför är ett äktenskap, som bygger på mänsklig förmåga och mänskliga tillgångar, rikast och bäst i början. Ju längre tiden lider, desto fattigare blir det. Det kan icke vara annorlunda.

Men den som har sitt fäste i Gud, han får mer av Gud, ju mer hans egen kraft brytes. Den gudomliga kraften fullkomnas i människors svaghet, som aposteln betygar för oss. Därför är också mönsterbilden av ett kristet äktenskap två grånade gamlas trofasta gemenskap, solnedgångens tacksamma par. De se tillbaka på ödsliga tider, då ingen hjälp kom, trots deras böner. Men de se också tillbaka på raden av solbelysta vardagar, då förvandlingsundret skedde mitt i den torftiga pliktuppfyllelsen. Och när de se människors ävlan runt omkring sig, se den blinda jakten efter korta och tomma fröjder, då kan det hända, att de ta övertjänarens ord i vår text på sina läppar. Det kan hända, att de lyfter sina ögon upp till Fadern i himmelen och säger: "Herre, annars brukar det ju vara så, att man först får det goda vinet och sedan det, som är sämre. Men åt oss, Herre, åt oss har du gömt det goda vinet ända tills nu." Amen.

Låt oss bedja: O Herre Gud, himmelske Fader, du som har stiftat äktenskapet för att man och hustru skola vara varandra till hjälp och för att samhället skall äga bestånd. Vi bedja dig: rege hus och hem med din helige Ande, så att alla makar väl förlikas och icke giva varandra orsak till osämja eller vrede, utan i kärlek och trohet föra ett vänligt och gudligt leverne, på det att de i allt som påkommer må förnimma din hjälp och välsignelse, alltid fostra barnen och ungdomen efter din vilja och tillika med dem omsider genom din Son Jesus Kristus få en evig salighet. Amen.

Till sist: "Herrens Jesu Kristi nåd...."

N° 3051

21

14/1-40

Christy Whigmore

Fred. and Mary. i. Walthamstow by the
2 Stret. o. Street. d. 14/1, 1940
Ex. York. 2:1-11.

Producers:

306:1

33:1-6

41:4

482:3-8

306:2,3

482

Shagbark holly

13/1 1944

7 Faderna och Sonens och den Helige Andes
namn. Amen.

Fogret en fadernig, mera kär
än, värld, vad du kan ge i
Den helles frid, Guds frid och är,
Och denna vill jag ha.
Kann du, o frid, drag i mitt hjärta,
Bliv bästa, bästa gästas hus,
I dagens skridar, och bli till värld,
Och natten tryter in. Amen.

(So. ps. 483)

Texten

Gud och ditt ord som lyser för,
och vi i mörkret illska ge
Amen.

11

Den som du, som var bästa,
har till författare skrivit Guds
Geier. Senare kom den frid, detta
brottnen till friden som den
basta gäst i Mådens jättar
hall, skenar vid en ganska rik.
I förmiddag i Geiers galler
hur, och den tillä diktar har
en honom själv så att över-
skrifven: "Den första afsonen
i det nya hemmet".

kommer) Den söndag, som var
~~av~~ den 2:de söndagen efter
Trettondedagen är hemmet
söndag. ~~De första~~ (Heller) och toiser
den dagens tre till på ett eller annan
sätt kring och tvistat hem-
met, och det är kyrkans me-
ning, att ~~den~~ hemmet
Hemmet och som den och jag.
älskar, men och tröstas, att

ou des shall othe^s une goumar -
kes for our betrakthoe.

Nu kan inte påstås, att
kristen tro numera behåller vara
förbättringar om den prädika här.
talen om saktmodighet. Det är för
helt andra förbättringar, som är
gångne i stånd om. Nu denna för
menar sig den samma vara den
andra motsats, men på en
till grundar, uppriktar man snart
den personerna roten till både.

Den första april år nigen
tyu utan marne från var
år, förländelse. Den ^{heller för} ~~marne~~ år
här mening år den åga luten
hillsrednings. Den de vinneli -
gen, all minnes berömning har
vi grann, och den år och får -
tragen med måttadens eriga
förlägnings, ledam. Den får

någon att blunda för oskickligheten är
 osedlig och överdriften endast av
 fantasier förmåga att skapa nya
 mål för skömmen. De som, som
 färgs i denna förblundelse, finns
 endast kröppens skönhet och
 rikedom. Den efterom kröppens
 färg och kraft färgar, de må.
 De dessa människans hela in-
 ställning till sitt eget liv ligger
 i punkten: den hela önskan
 att slippa äldras. Det vände, om
 de skatta häpet, är friskheten, fri-
 heten från alla band, alla tve-
 -men vad denna friskhet är, ha
 de aldrig vetat, ty de ha ald-
 rig vetat, vad lygn är. Verk-
 ligt lygn är endast den, som
 har sitt fäste i det, som icke kan
färgas, och dit har icke kröp-
pens och sinnessens glädje.

Ne denna ägent inför den kropp-
liga skönhetens förgäpplike, har den
andra synen på kärleken mellan
man och kvinna drivits fram.

Den andra syn talar själen-
nas gemenskap bara det väsent-
liga. De, som bekänna sig till
denna mera uppgjorda, föreställ-
ning, ha sett och förstått, att
människan inom sig bär något,
som skiljer henne från färdelen:
själen, den mänskliga tankens,
vilans och känslans levande
verklighet. Det vara därför
att förneka, att de sett rätt.
Människan består verkligen av
kropp och själ. Om den sakes
behöves ingen trios färd. Lägs-
nost finns det anledning att
fråga, om själen är så värde-
lös mycket stadigare att bygga på

3/

en kropp. Vi ha ingen rätt att
säga, att de äktenskap, som vi-
gas i vår tid, till övervägande
grad ha sin grund endast i kropp-
sammans hallet. De hem, som bildas
av våra slagars närmariskar, är
förvisso avsedda att vara händelser
även för framtiden nya läga,
de som bli men och tushen, bli
det i den uppriktiga fruktan att
Tillammans för upprösta även
gärens genus. ~~Att~~ ~~Att~~
~~Att~~ Man skulle till och med
kunna säga förståendet, att den
vet på ömsesidig personlig
hället är starkare än än va-
genom. Det mot i en sådan
tid är äktenskapet ige
men den värsta krig, det
helt att utöta i vår odling-
historia Äldrig har äkten.

8)

skapat varit så hotat av fä-
skädelens makter som nu. Jen-
grund får ett åktenskaps tycks
späls kärlet inte vara stort
bättre än trappens.

Hur kann det komma ig?

Jä - även min spil är ju ända
— jag späls. Jenna späls liga,
varmiska syn på härskens
stannar ända till nit niom

det egna päret. De håla mån-
nikarna är vända mot varand-

ra, de vända det goda, tye-
kann, av varandras. Sammenhengen

och hitt tillkomman har ett
värde, de länge det ger nu na-
got, de länge det kommer nitt
get späls ett komma, kän-
na glädje. Här den svårilde,
får nu, måste de dessa ha en
skildet innehåll. Det hett.

den det, att jag ar en annan man.
Nika väntar mig tillvarons dy-
 gaste minnet. Jag bli besviken,
 om jag inte får det. Dela betyder
 det att jag, en fastig naämnica
 för en annan skal vara till-
 varons dygaste minnet. Jag
 bli förtämad, om jag inte får
 vara det. — Vi delar inte
 förbätta längre. Tänker vi elen,
 vad, ~~det~~ ^{det en enda} minnet, så bli vi
 förtä, att en annan två för
naämnica kraft och förmä-
 ga är skönd att krasa.

Den kriska synen för
 den judiska kärleken är något
 annat än tu stora nyfakt-
 niger. För den, som har en gut,
 är skilnaden mellan kriska och
judiska inte en någon större be-
 tydelse. När jag för kriska, så

Kras jag på människor, icke på Gud.
 Tror jag på gäddor, så tror jag till-
 tedes på människor, icke på Gud.
 Den kristne känner vinselegens icke
 någon skam inför sin kropp och
 sin sinne. Han tigger icke hel-
 ler att titta sitt työfärs tungfärs
 efter kändis på jorden. Därför skulle
 han underkasta sig, som Gud har
skapat. Men han vet, att detta,
 som finns hos människor, är oavg-
 ligt att lygga till på. All vi-
 gen i människolivet lyggnad
 men som grund drager sig icke,
 varken själ eller kropp. Därför
 väntar han aldrig tillvaron
 af sigaste misshand från en an-
 nan människa, som han är på
 högt älskad. Därför tigger han
 heller aldrig att få en annan
 på vara tillvaron af sigaste vi-

nehall — det vare att Swed. stats
i den manmiska typita. Utan var
for kristna manmiska ge vi i ak-
teusketet, sa ge de halla tro i
i något tydige, som ick ar ar
den gätkra. De sta ick vanda mot
varandra, vanda ick tyckan ar
varandra, utan de sta dar, hand
i hand, halla vanda at samma
hall: omkom med tlicker mot trui-
neder, slarviga kraften kommer,
omkom med tlicker mot de ge-
nuumanna arbetet pa jorden,
der uppgiftena vanta pa den.
Efterom halla ar kristna, sa kan-
ner halla sedan maiga ar till-
bake vi synd, vi stjäljiga
gätkickhet, ty det finns niger-
ting, som ar sa afmätande
pa en kristen manmiska som
mot detta, att han vet med sig.

[illegible]

beölöpet i Tena underivning.

Det är the communer, som skenat
test ~~att~~ ~~att~~ monar oss att stanna
inför.

For det första.

Thicko har vara närmaste i ett
hem utan att göra tygga, men med
kommun se. Thicko are illstade
i hemmet i Tena. När vi ett tog
det, gick man till hansen och bad
om hjälp. Man har övergått as-
viande: "Det mig vara, men stund
är ännu inte kommen."

Thicko människa har i
hög grad tyckats förgylla den
knäna tro. Man tar på sig, att
man den förmodad i en hand-
vändning, och har man inte förstått, att
skulle, övervinnanden, värden är supp-
tolken förhållanden med det knäna
test. Thicko har nägot att se, oss

i det öfket. Det är mōden vārt
att vi egouen den Heliga Skrift
med sārstilt aktgārande på den
detgdelar, som tiden där till-
māto. Nāden har vi tid, frāb-
migen vi tid. En bibelst mō-
niska bāgen sällan tala utan att
fōrnt ha varit i succacheren öten,
där den tiget och ledet. Den på
den bōnen svarar Gud ofta på: "Vān-
ta, har salmod, utgånde! Min
stund är min icke kommen.

Det är icke du, māniskotrupp,
som är min Herre, utan det är
jag, som är den Herre. "

Detta gäller även det
kristna hemmet. No skönsmåningar
ta vi enbart skada. Den trou har
i ett hem, på är slårmed icke
tristen, vården och nynden för
all framtid utlyckt. Vore det

ja, da skulle vi ha en liten idyll
 tillreds åt oss, där vi inte läng-
 re behövde kämpa från variga
kämp. Men nu har det betagat
 Gud, att vi alla vara är igår
 skall vara av tro, vara genom
 att ständigt på nytt grunda lag.
 om det, som vi icke se. Att ic-
ke förfärad, om så snarare och de -
nyhetens ande är oss att utro-
ta i ett hem. Kristus kan vara
våra älska. Om du tycker i still-
het, skall du håra hans ord. "Det
 mig vara, min stund är ämnad ic-
ke komma". Han vill blott driva
 oss ägnade vi i ödmjukheten. Hans
 ord är en maning till balans,
 en önskan om ett ständigt het och
trohet. Men de är också ett tycke om
tycke på den dag, som behövs
honom, den dag, da hans "stund
är komma".

Tyg - för det andra - :
 att Kristus i hemmet så känner
 det tydligt i all sin ^{det kan jag se, men den kommer,} ~~mod.~~ ^{Det} om
 den hjälpen har ~~den~~ ^{den} ~~det~~ ^{det}
 budskapet till oss, att förvand-
 lingen under ökar mitt i var-
slagens möda.

Där stod de vet tunga,
 stora stenkubarna. Herrens befall-
 ning var ingen annan än den ofatt-
 bart enkla, att de skulle flytta
med vatten. "Och upp om baren
 till överflynnaren!" "Se ned på be-
 vandlingens under, ordlös, mitt i
 arbetet, utan att någon riktigt
 visste när.

Vardagsmötet för sig
 ofta som sattenömsning i stenkubet.
 Hemmet är de planlösa gräns-
 nas plats, där var ett en öko-
 tes sitt mirakul arbete, där vi

att de togit vi tillflykt för att
 slippa klassen tunga och stora
 hettan. Utan Kristus kom själ, lytt,
 till den på stranden, där de
 stod vedhöjda tredorist via
 enkla hästar, sköjande via
 nåt efter en natt av hopp.
 Toit arbete, som icke givit
 den något. De går ut alltså
 i det kristna hemmet. Utan många
 ord, utan åthäror eller det fri-
 eden, helgolen, glädjen stiger o-
 brydlig nu över träsket till stäm-
 samheten vänt och försvann
 hemmet till ett varslens ten-
 gel. Naturligt i stundarna den
 plöjt till vi. Ingen var
 riktigt här. Ingen gjorde något
 särskilt. Men försvann
 under och mitt i varslens
 mörda.

här det tredje och sista.

En Kristus i hemmet, på bänken i
det bättre än bänken. Månniskan
kraft styrker och styrker med
öron. Stoppa kraft och
fem kraft står i det avseendet
under samma öron. Lärar är
ett aktörskap, som tygger på
männlig förmåga och männli-
ga tillgångar, rikast och bäst
i bänken. Ju längre tiden tiden,
 desto fattigare blir det. Det kan
icke vara annorlunda.

Men den som kan sitt
fäste i Gud, kan för mer av Gud,
ju mer hans egen kraft dyg-
ter. Den gudomliga kraften
fullkomnas; människan styr-
ket, som aposteln talar för
om. Lärar är också människa-
bilder av ett kristet äkten-

skap tre gruade gander tropo-
la geueuokap, schuelgruengens tat-
amma pa. De se tillbaka pa its-
liga tiden, da nigen tydlig kon-
tro deras kon. Men de se
 också tillbaka pa raden av det-
belagda varulgar, da forraut-
tuopunnet skedde nitt i den
tartiga skickspyttelnen. De när
 de se människans ögon runn
uckring sig, se den blinda pakt-
ten efter korta och snunga frög-
den, da han det hända, att de
ta överskådnens ord i sin test
se sin teppar. Det han hända,
att de tydlig sin ögon upp till
faderen i himnalen och ägar:
 "Herre, ammar bruket det in
vara se, att man färd far det
goda vinet och sedan det, seu
at senare. Men it or, Herre, at
no han du gönt det goda vinet
ända tills nu. "Sådan. Det or

bedja) Bon e. l. 2 S. o.
Tret. - d.

Just min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig
Jag min Gud jag elskar dig

bedja: O Herre Gud, himmelske Fader, du
som har skapat världskapet för att
man och husdjur ska vara vänner.
Nu tillhör du för att samhället
ska bli ett bestånd. Vi bedja dig:
se på oss och den med din heli-
gaste, på att alla makar väl för-
likas och inte gör varandra or-
ade till orädda eller vrede, utan i
kärlek och förståelse för att väntligt
och gudslyst besöka, på att de i
allt som påkommer oss för oss.
Nu du tillhör oss välsignade, alltså
för oss barnen och ungdomarna eller
den vi är och tillika med den
omvärlden genom din son Jesus Kristus.
Till dig är vår bön. Amen.
[Händelser]
[Händelser]
[Händelser]
Till mig: Herrens son Kristus nåd...
[Händelser]